

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9576 van 4 april 2013
in de zaak A. 208.299/XIV-34.848**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carine De Troyer
 kantoor houdend te 5530 Yvoir
 Avenue de Fidevoye 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 maart 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 97.243 van 14 februari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 maart 2013 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Uit de lezing van het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats vaststelt dat uit de verklaringen van de verzoekers duidelijk kan worden afgeleid dat zij naar België zijn gekomen om medische hulp te zoeken voor hun zieke dochter en dat de fax die de raadsman van de verzoekers heeft

verstuurd geenszins overtuigt dat de problemen die de verzoekers hebben ondervonden met militairen één van de redenen zou uitmaken waarom zij hun land hebben verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt slechts ten overvloede op dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de verzoekers een internationaal reispaspoort zouden hebben verkregen indien zij werkelijk ernstige problemen zouden hebben gekend met de ordediensten. Het eerste middel is dan ook gericht tegen een overtollig motief van het bestreden arrest zodat de kritiek van de verzoekers niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

In het tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van “het Verdrag van Genève” doch zonder te preciseren welke bepaling(en) van dat verdrag zij geschonden achten. De verzoekers voeren tevens de schending aan van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Gerechtelijk Wetboek, doch zonder nader uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen zou hebben geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen uitspreekt waarop de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in casu “de goede trouw van de handelingen”, niet van toepassing zijn. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd gesteld, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest dat op basis van de verklaringen van de verzoekers, die woordelijk in het bestreden arrest zijn opgenomen, duidelijk blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht omwille van de medische problemen van hun dochter, dat de fax waarin zij aangeven dat de problemen van de verzoeker met militairen wel degelijk één van de redenen uitmaken waarom zij hun land hebben verlaten geenszins overtuigt aangezien van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dat een verwijzing naar algemene rapporten betreffende de situatie in hun land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat zij werkelijk worden bedreigd en vervolgd. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, blijkt hieruit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening heeft gehouden met heel het administratief dossier. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier april tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams